

הפייה

היה היתה פייה קטנה
שחיתה בעומק היער.
שמה היה פצפונת. היא
היתה פייה יפה ונחמדה
עם כנפים גדולות
ומנצנצות.

היה חיתה עם אמא, אבא,
ואח שלה בעץ אלון גדול.
היא גדלה בעץ הזה כל
חייה. אפילו שהיו
לפצפונת הרבה חוייות
מבדרות ונחמדות בעץ,
היא הרגישה מאד
מבודדת משאר העולם.
לא היו הרבה פיות ביער.
לפעמים פייה היתה עוברת
ביער והיתה עוצרת בבית
של פצפונת. מהפיות
האלו, פצפונת שמעה על
האנשים הגדולים.

האנשים הגדולים גרו מעבר ליער. הם גרו בבתים גדולים עם רהיטים גדולים, וחוות גדולות, וכל מיני דברים גדולים. פצפונת נדהמה כשראתה את האנשים הגדולים ומאד רצתה לראות אותם. אבל אמא ואבא של פצפונת לא רצו שהיא תעוף לאיזור של האנשים הגדולים בגלל שזה מסוכן.

כאשר ההורים שלה שמעו על רצונה לעוף לראות את האנשים הגדולים, אסרו עליה לעוף מן היער. פצפונת הלכה לחדר שלה ובכתה ובכתה. היא היתה מאד עצובה. לכן היא עפה מחדרה בעץ אלון לצמרת העץ. שם היא ישבה והביטה על השמיים בלילה.

כשהיא יושבת בצמרת העץ, היה הביטה על הקרקע. פתאום היא ראתה משהו נוצץ ביער. פצפונת היתה פייה מאד סקרנית. היא עפה לקרקע לראות מה בדיוק נוצץ כל כך. היה גילתה שמה שניצנץ בין העלים היתה למעשה פטרייה אדומה וגדולה. כאשר היא גילתה את הפיטרייה, התחיל לרדת גשם.

מפני שירד גשם, פצפונת ישיבה מתחת לפיטרייה. הפיטרייה נתנה לפצפונת הגנה מהגשם. כשהיא ישיבה שם, היא שמעה קול ביער. מבוהלת, היא עמדה והביטה לתוך היער. היא שמעה את הקול שוב, ומבוהלת שאלה אם זה קול מפיה של מי שמסתתרת ביער. היא שוב שמעה את הקול, אבל הפעם היא הקשיבה למה שהקול אמר.
הקול אמר "זאת אני מדברת. זאת אני הפיטרייה."

פיצפונת אמרה "פיטרייה לא יכולה לדבר!"

הפיטרייה אמרה "אני בהחלט יכולה לדבר! אני מדברת איתך עכשיו! אני שמתי לב שאת עצובה."

פיצפונת אמרה "באמת?! איך ידעת?"

הפיטרייה אמרה "שמעתי שאת בכית ובכית קודם, ואז ראיתי אותך עפה מהבית שלך בעץ לצמרת. למה את עצובה?"

פיצפונת אמרה "אני שמעתי על האנשים הגדולים ורציתי לעוף לראות אותם. אבל ההורים שלי אסרו עלי לראות אותם. ההורים שלי אמרו שזה יותר מדי מסוכן! אבל אני רוצה ללכת אליהם!"

הפיטרייה אמרה "אאאא, אני מבינה. כדאי לך להקשיב להורים שלך. הם רק רוצים להגן עליך."

פיצפונת אמרה "אני לא רוצה להקשיב להורים שלי! אני רוצה להיות גדולה כדי לגור עם האנשים הגדולים. אני לא אוהבת לגור ביער לבדי."

הפיטרייה אמרה "אני יכולה לתת לך משהו שיהפוך אותך לאישה גדולה."

פיצפונת אמרה

"באמת!?!"

הפיטרייה אמרה "כן, אם תאכלי טיפטיפונת ממני, את תגדלי ותהיי מאד גבוהה וחזקה."

פיצפונת אמרה

"באמת!?!"

הפיטרייה אמרה "כן, אבל תזהרי! את באמת רוצה את זה?"

ובלי מילה נוספת, פצפונת לקחה ביס גדול מהפיטרייה. היא לא הרגישה שונה אבל פיתאום היא הרגישה מאד עייפה. פצפונת נרדמה לייד הפיטרייה.

פצפונת התעוררה מוקדם בבוקר והתמתחה. היא הביטה מסביבה וראתה שהכל נהיה מאד קטן. הבית שלה בעץ היה פיצפון והיא כמעט ולא היתה מסוגלת לראות את הפיטרייה שממנה אכלה. היה הביטה בעצמה והבינה שהעולם שלה לא הצטמק: היא גדלה.

היא התרגשה מאד מהשנוי שלה מפייה לבת אדם והיא החליטה ללכת לפגוש את האנשים הגדולים. היה הלכה ביער זמן קצר והתחילה לשמוע קולות של ילדים. היא המשיכה ללכת. הקולות התגברו. פתאום היא ראתה ילדים רצים, קופצים ומשחקים. אלה היו ילדים של אנשים גדולים. פצפונת מאד התרגשה ורצה לשחק איתם.

פצפונת שיחקה כל הבוקר עם הילדים הגדולים ונהנתה מאד. בצהריים היא הוזמנה לאכול ארוחת צהריים עם אחד מהילדים הגדולים. היא היתה נרגשת ללכת לבית הגדול עם רהיטים גדולים ודלתות גדולות וחלונות גדולים. החבר של פצפונת לא גר בעץ כמו פצפונת. הוא גר בקופסה גדולה עם שאר בני מישפחתו.

אחרי שהם אכלו ארוחת צהריים, הם חזרו לשחק עם שאר הילדים הגדולים בחוץ. הילדים היו מאד נחמדים אל

פצפונת והיא רצתה להישאר שם.

אחרי שהילדים שיחקו הגיע הלילה וכל הילדים חזרו לבתים שלהם. לפצפונת לא היה מקום לישון. לא היה לה בית גדול ומיטה גדולה. היא החליטה ללכת חזרה ליער למצוא את הבית שלה בעץ האלון. כשהיא הגיעה לעץ, היא הבינה שהיא לא תצליח להיכנס לבית הקטן שלה. פצפונת התחילה לבכות כי היא רצתה לחזור למישפחה שלה. היה לא ידעה מה לעשות כדי להיות שוב קטנה.

היה הלכה לעץ והתיישבה ובכתה ובכתה. פיתאום היא ראתה את הפיטריה האדומה. היה שאלה את הפיטריה איך להפוך חזרה לפייה.

הפיטרייה אמרה "למה
את בוכה?"

פיצפונת אמרה "אני
בוכה כי אני לא רוצה
להיות גדולה יותר! אני
רוצה ללכת לישון בבית
שלי עם אמא, אבא, ואח
שלי."

הפיטרייה אמרה: "אני
חשבתי שרצית להיות
בת אדם, לכן עזרתי לך
לגדול. אם את עדיין
רוצה להיות פייה את
היית צריכה לחשוב על
זה קודם!"

פיצפונת אמרה "אני
יודעת, אבל אני לא
רוצה להיות גדולה!"

הפיטרייה אמרה "תני
לי לגלות לך סוד. אם
תאכלי את הפרח
הסגלגל שגדל לידי,
תוכלי להיצטמק חזרה
לפיה קטנה."

פיצפונת אמרה
"באמת!!!"

הפיטרייה אמרה "כן.
אבל הפעם תחשבי טוב.
אם תאכלי את הפרח,
את אף פעם לא תוכלי

להיות גדולה. את בטוחה שאת רוצה את זה?"

פיצפונת אמרה "כן, אני בטוחה! לא משנה שאני אחיה את שארית חיי ביער. כל מה שאני רוצה זה את מישפחתי חזרה! אני הבנתי היום שמה שהכי חשוב זאת מישפחה!"

הפיטרייה אמרה "טוב מאד! את למדת לקח!"

פצפונת אכלה את הפרח. היא לא הרגישה שהיא מצטמקת, אבל היא הרגישה מאד עייפה. היא נירדמה ליד עץ האלון. בבוקר, היא התעוררה וחזרה להיות פייה קטנה. פצפונת רצה לביתה וחיבקה את אמא ואת אבא ואת אח שלה והבטיחה אף פעם לא לעזוב את משפחתה.

הסוף